

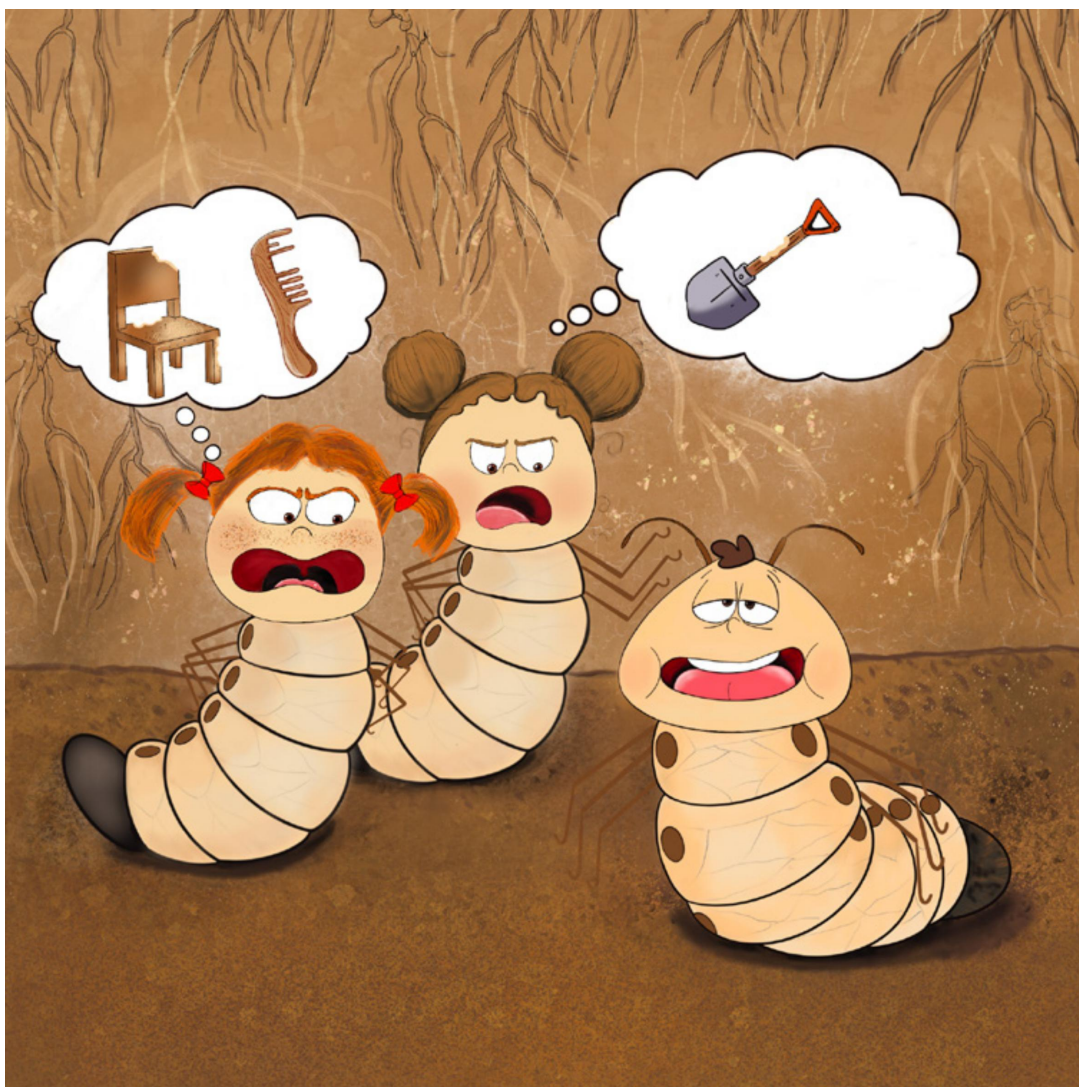
FODOR ANDREA ZITA

PAJORÉK

KALANDOK A KOMPOSZTBAN

 HUMUSZ
szövetség
ajánlásával

- Anyaaa! Ödön megrágta a széket! - sipította haragosan Klára.
- Az én kis ásómmal meg mi történt? - fordult Ödön felé Vilma mérgesen.
- Ráadásul a kedvenc fésűmnek is hiányoznak a fogai! Vilma használta utoljára! - folytatta dühösen Klára.
- Nem is igaz! Én nem szoktam mindenfélét össze-vissza eszegetni ész nélkül! Nem én voltam, hanem Ödön! Nézd meg! Most is mozog a szája! - háborgott Vilma.

Valóban, Ödön éppen békésen, hosszasan nyammogott az egyik vájatban. Rágás közben némi morzsalék hullott ráncos testére.

- Úgyhogy fiam, neked és a testvéreidnek más dolgok sincs, mint egész nap jókat enni, tágas alagutakat túrni-fúrni, miközben a világ egyik leghasznosabb munkáját végzitek: porhanyósítjátok a talajt és érlelitek a komposztot, amiből humusz lesz - folytatta kedvesen Pajor mama.

Ödön bűnbánó arcát látva Pajor mama megenyhülve így folytatta.

- No, jól van, gyere, újra megmutatom, milyen rágcárnivalók közül lehet választani, ha megéheztél. Pajor mama egy sötét, kanyargós járaton át vezette Ödönt.

- Tessék, külön gyűjtöttem neked finom sárgarépa héjakat, most dobták a komposztra. Még friss, ropogós! - állt meg Pajor mama egy kupac mellett.

Ödön fintorogni kezdett a friss répahéjak láttán.

- A rothadtat jobban szeretem... - gondolta.

Gyorsan magához is vett egy rothadt karalábéhéjat és mohón rágcsálni kezdte. Pajor mama úgy vélte, eredményesen zárult ez a beszélgetés.

- Megyek, megkeresem Klárikát is! Egyél csak Kincsem! - mondta Pajor mama.

Ödönt nem kellett kétszer biztatni, már a penészes paprika szárát tömte be a szájába.

Eljött az este. Pajor papa végre megérkezett a munkából. Nem jött messziről, csak a komposzt közepén lévő, érni készülő talajt rendezte. Elégedetten fejezte be napi tevékenységeit.

- Ma is rengeteget javítottam a termőföld minőségén! - gondolta büszkén.

